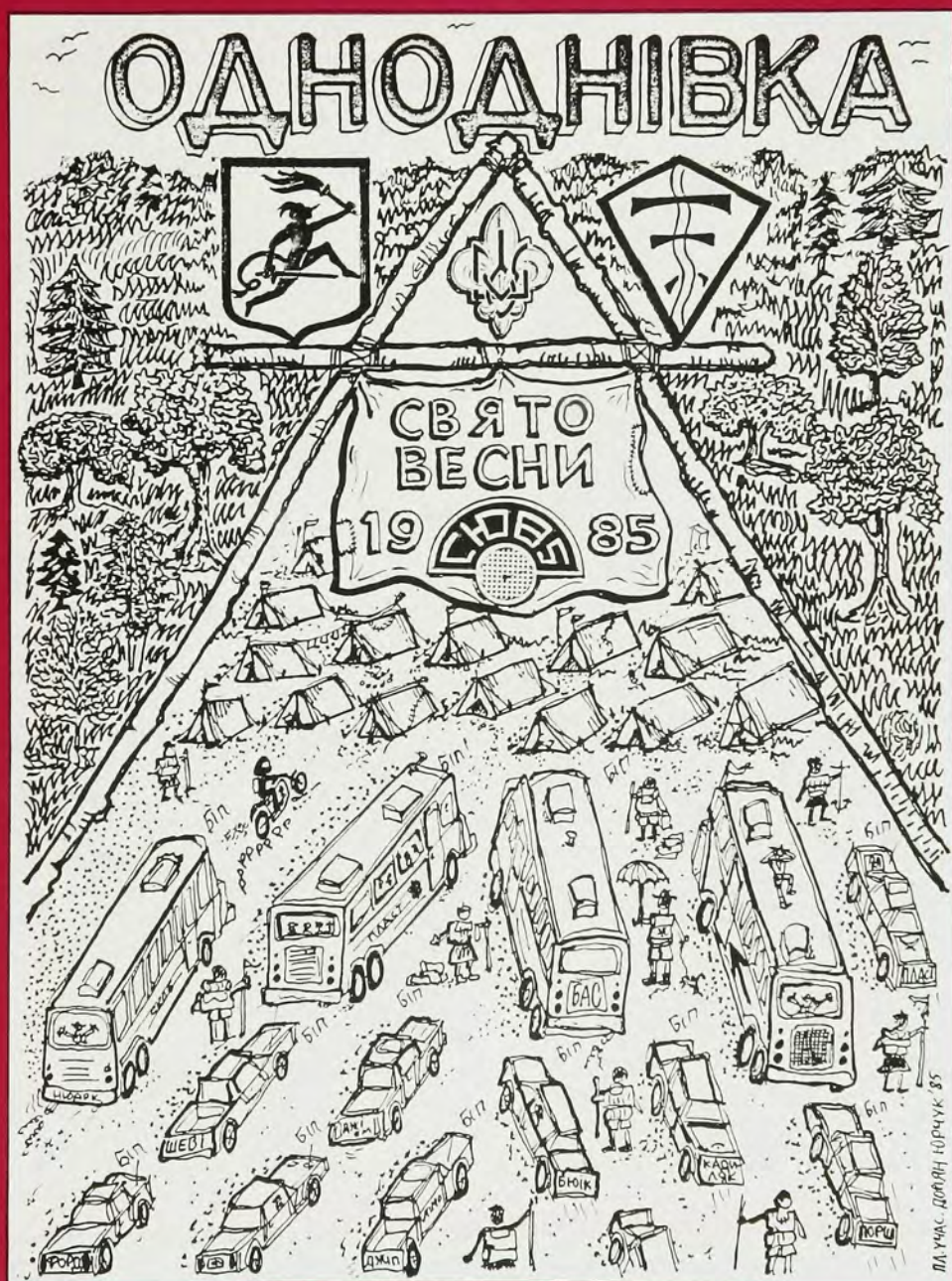

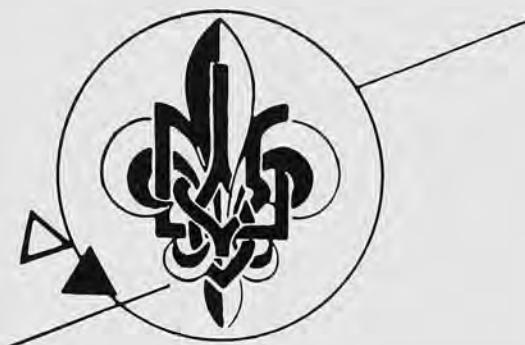
ЮНАК

ЛИПЕНЬ — СЕРПЕНЬ 1985

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ

Сторінка

- 1 Кардинал Мирослав Любачівський
- 2 У Києві — Матері Городів Руських
- 3 Михайло Драй-Хмара: Поділ
- 4 Леонард Михайловський: Казка ранкового лісу
- 5 О. Кузьмович: Минуло вже два роки...
- 6 Ю. Старосольський: Де ватра, там — ясні мрії
- 7 Пригадуєте???
- 9 Г.Л.Н.: Садок вишневий коло хати...
ст. пл. Христия Санторе: Плетення вінків —
обрядовість і мистецтво
- 10 Олесь Кузишин: Нові платівки „Гомін степів” і
„Промінь”
- 12 О.К.: Свято весни 1985 року
- 13 пл. розв. Мирося Драган: Другий курінь їде на
Свято Весни
- 16 Чи знаєш про УСП?
- 17 Старші пластуни відбули в Канаді ідеологічний
семінар
День пам'яті Великого Голоду
- 18 Із життя Пласту в Австралії: Крайовий табір
юнацтва
- 20 Спорт: Юнак Данко Дикий репрезентант дружини
копаного м'яча ЗСА
- 21 Хроніка: З табору „Гарячі канойки”
- 22 Молоде перо: пл. розв. Ігор Кобрин: Лист мамі до
сина в табір
- 23 Усміхнися!
- 24 Список датків на Пресфонд „Юнака”

Редагує колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович
Члени редакційної колегії:
пл. сен. Роман Копач
ст. пл. Роман Вашук
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
пл. сен. Олександра Юзенів.

• Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

• Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

На обкладинці: Обкладинка „Ододнівки” Свята Весни
1985 року у виконанні пл. уч. Доріяна Юрчука
Рисунки до того числа виконав пл. новак Микола
Савицький

ЮНАК

ЛИПЕНЬ — СЕРПЕНЬ 1985

Ч. П. 4 (258)

РІК XXIII

Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ЮНАКА”

\$20.00 американських доларів

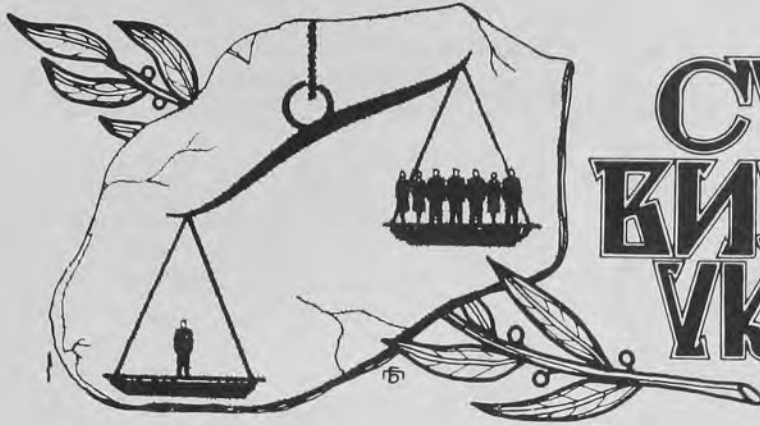
Ціна одного прим. — \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702, U.S.A.

З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

КАРДИНАЛ МИРОСЛАВ ЛЮБАЧІВСЬКИЙ

У квітні цього року Папа Іван Павло II іменував 28 нових кардиналів католицької церкви, а між ними Верховного Архієпископа, наслідника Патріярха Йосифа Сліпого, Мирослава, Івана Любачівського.

В історії Української Католицької Церкви це п'ятий з черги кардинал українець. Перший з них був ще у XV сторіччі, а четвертий — Верховний, наступник Слуги Божого Андрея на митрополичому престолі у Львові, Патріярх Йосиф Сліпий.

Мирослав Любачівський, як наступник Патріярха, має за собою багато священничих постів у ЗСА, де був пастирем, педагогом і професором Богословської Академії. Він — доктор теології і магістер філософії, студіював у Австрії і Римі, є автором кількох книжок з ділянки теології. Родом він з Долини у Східній Галичині, скінчив гімназію у Стрию, а Богословську Академію у Львові. Відтак виїхав на дальші студії до Інсбруку в Австрії.

Кардинал М. Любачівський приїхав до ЗСА в 1947 році і тут віддав своїм обов'язкам духовника і педагога.

Папа Іван Павло II призначив його на Митрополита УКЦеркви в ЗСА зі столицею у Філадельфії. Ще за життя Кир Йосифа, Папа призначив його на коадьютора щоб забезпечити тяглість установи Верховного Архієпископа. Тоді, в 1980 році, Митрополит Мирослав Любачівський переїхав до Риму, де перебуває тепер постійно.

Святочне іменування кардиналів доконав Папа Іван, Павло II в Римі у травні цього року в присутності тисяч вірних з усіх сторін світу. Торжества передавали усі західні телевізійні станції, а описи були широко подані у пресі. Чужинецька преса теж постійно підкреслювала, що український кардинал є пастирем цілої Української Католицької Церкви як у Західній Україні під советською займанщиною, так і у вільному світі, де живуть українці.

О. К.

У КИЄВІ — МАТЕРІ ГОРОДІВ РУСЬКИХ

Вулиця Шевченка

Зачаровані панорамою Києва, величньою красою храмів, що виблискували золотом бань і своїми білими мурами зпоміж гушавини дерев, дівчата й хлопці та всі з обслуги дорослі замовкли. Панувала повна тиша кілька хвилин, і її не наважувався перервати навіть провідник Валерій. Мусіла це зробити п. Нагірна. Чекали ж в готелі, щоб розмістити прибулих, а година була пізня.

— Прошу ж пам'ятати, що в готелі галасувати не можна. Мабуть там є люди, що хочуть відпочивати. Прошу вас, діти, поводитися як слід, — нагадувала вчителька.

Прибули до готелю „Дніпро'', дістали кімнати — одні з видом на Хрещатик, інші на площу Ленінського комсомолу.

Молодь, хоч втомлена й невиспана, ще довго не могла заснути. Марта з Миросею вибралися до п. Нагірної:

— Ми не можемо спати! І як його заснути, коли так хочеться чим скорше побачити Київ. Пані Нагірна, ми довідалися, що туристам можна ще бути внизу в лоббі до дванадцятої. Чи ми можемо ще піти туди?... Просимо дуже!..

Вчителька не відразу відповіла, усміхнулася, поглянувши на улюблених учениць і таки дозволила:

Тільки ж уважайте, дівчатка! Завтра тяжкий день, треба виспатися й відпочити. На чверть години можете піти, а повертаючись ще вступіть до мене.

Радісні збігли до вестибюлю. Зупинилися біля габльотки з різними вишивками, книжками, сувенірами, та біжутерією.

— Я хочу привезти багато сувенірів з Києва, — озвалася Марта.

— А мені мама казала привезти дитячих книжечок для дитячого садка, — додала Мирося.

— А звідки ви будете? Певне з Канади, бо говорите по-нашому — озвалися двох хлопців, що з'явилися біля габльотки.

*Мій Києве! Нема таких туманів,
Які б не розійшлися над тобою,
Щоб світові щасливому явити
Красу твою, твій геній неув'ядний,
Твоє життя, безсмертне, як народ.*

Максим Рильський

— А чому думаєте, що з Канади? Хіба з інших міст України не можуть говорити дівчата так, як ми? — відізвалася Марта.

— Та можуть, але їх ми не зустріли б тепер у цьому готелі. Цей готель для закордонних туристів. Нам цікаво порозмоляти з вами. А скільки днів будете в Києві?

— Ми завтра від'їдемо до Тернополя. Але ще будемо в Києві після Львова і Ялти. Ми маємо плян, можемо вам сказати дату завтра, якщо ви тут будете в обід, — обіцяла Марта.

— Але ви скажіть нам також і хто ви будете? — озвалася Мирося.

— Ви нас не бійтеся! Ми такі ж як і ви, трохи старші, бо вже студенти університету. Хочеться довідатися як живуть наші люди, молодь у інших країнах. А з вами цікаво, бо ж можемо свobodно розмовитися українською мовою.

— О, то гарно! Розкажіть ви нам перше щось про Київ, те, чого ми не знаємо.

Хрещатик сьогодні

— А ми ж не знаємо, що вас цікавить. О, не журіться! Гіди — працівники „Інтуриста'' повезуть вас і розкажуть багато!... А як забажаєте послухати і нас, то ми раді завтра зустрітися з вами в обід! — усміхаючись сказав той, що назвав себе Віктором.

Коротка була розмова. Але дівчатам радісно було пізнати хлопців з Києва. Видалися їм іншими, ніж їхні товариші, але задоволені цією зустріччю, попрощалися й зголосилися до п. Нагірної.

— Добре, дівчатка! Ідіть вже відпочивати.

Завтра поговоримо про вашу зустріч з київськими студентами, — відпровадивши юначок до їхньої кімнати, обіцяла п. Нагірна.

Хрещатик

Марта вже була в ліжку, але спати не могла. Вона згасила світло і підійшла до вікна, що виходило на площу. І тоді думки її попливли в далеке-далеке минуле. Пригадала всі розповіді вчительки перед виїздом на додаткових лекціях в її домі. Казала п. Нагірна, що Київ в давнину називали „матір'ю руських“, „новим Єрусалимом“, що це місто є „символом українського життя“. Чи справді так

воно є?! Хочеться зустрітися з багатьма людьми, довідатись від них про те все, про що розповідала вчителька. Чи ті студенти добрі українці? А може вони комсомольці? І що їм Україна!.. Вони про неї не дбають.

— Миросю, нам треба подумати те, що ми будемо питати завтра у тих студентів, — сівши на ліжко товаришки, запитала Марта.

— Знаєш, Мартусю, що їх запитаємо!? Ти пам'ятаєш ту історію, що її нам оповідала п. Нагірна перед від'їздом? Чи вони, студенти, знають минуле Києва? У них усе інакше. І вчать їх неправдивої історії, — піддавала Мирося своїй думки до завітної розмови з киянами. — Ще на сніданку порадимось п. Нагірної. Знаєш, як я почуваюся дивно!.. Ми забули, що в кімнатах не треба говорити про все таке.. розумієш?!.. Краще пробуймо заснути. А як присниться мені щось першої ночі в Києві, я цього ніколи не забуду! Чи ти пам'ятаєш ще той вірш Рильського про Київ? Щось про красу і безсмертя Києва.

— А ти забула? Я пам'ятаю ці гарні слова поета: „Мій Києве! Нема таких туманів, які б не розійшлися над тобою...“, каже він, і що життя Києва безсмертне, як і народ, тому і є Київ „символом українського життя“. Ну, бажаю тобі, Миросю, чудового сну! Добраніч!

(Продовження буде)

Подруга Марта

Михайло Драй-Хмара

Поділ

Спустилося Трикутника сузір'я
на води Дніпрові, на тьмяний брук,
на синю сутінь оболонських лук, —
і заміміло з подиву узгір'я.

На плесі пада ще вітрильне пір'я
луна перекривляє томний звук;
а міст в намисті з огняних опук
горить, як світла мрія надвечір'я.

Зачудувався Володимир-князь;
уздівши з кручі променисту в'язь:
„Які чудесні, огняні простори!

А я... Пощо мені ця височінь?
Померк мій хрест і потемніли гори...”
І, знявшись, він пішов у далечінь.

ЧИ ВИ ПЕРЕЧИТАЛИ ЦЕ ЧИСЛО „ЮНАКА”?

Якщо так, тоді спробуйте відповісти на такі питання:

1. Скільки було досі українських кардиналів в УКЦеркві?
2. Як називали Київ в давнину?
3. З чого можна плести вінки?
4. Де була остання Міжкрайова Зустріч у 70-річчя Пласту?
5. Хто здобув перші місця на Святі Весни на „Вовчій Тропі”?

КАЗКА РАНКОВОГО ЛІСУ

Прокиньтесь на зорі й підіть лісом уздовж річки. Вас зустріне дивовижна тиша. Листя дерев ще холодно поблискує росою, вогкістю. Річка десь унизу, мов глибока криниця. Там п'ятьма. Над головою — негусте соснове шатро. Небо вже поблідло. Одна по одній гаснуть мерехтливі зорі. Десь далеко сюрчить дремлюга й замовкає. Пора на відпочинок.

Прокинулась денна пташка малинівка й оповістила про себе мелодійними переливами.

Рожевою смугою засвітився схід. Перші промені літнього сонця навскоси упали на галявину. Вони ковзаються по воді, заплутуються в хитромудрому візерунку павутиння, переломлюються в краплях роси і запалюють у них чарівні ліхтарики. Зволожені листочки беріз ніби одягли сріблястусмагу. На ній чіткіше вимальовується соковитий зелений цвіт.

Туман попелястою хмаркою на теплих крилах променів піднімається догори.

Все живе навкруги прокидається.

Ось на гостру шпильку травинки вилізла з нічної колиски бабка й завмерла наче на старті. Ледь підсохнуть крильця — і зірветься вона на цілий день кружляти над травами й кущами.

У чагарнику з гілки на гілку з першою здобиччю до гнізда хитрувато прокрадається зяблик. Пташата нетерпляче ждуть сніданку.

А пташатам-підліткам вже тісно в батьківській хаті. Покинули гніздо в кучерявій ялині і вибрались на світло. Боязко туляться одне до одного, але цікаво розглядають незнайомий світ. Мати занепокоєно метушиться над дітьми, безупинно стрекоче, але з часом вгамується і подається на розшуки корму.

На узліссі купаються в краплинах роси строкаті віночки квітів. Невагомі соняшні промені-рушнички закінчують ранковий туалет рослин, і ті полум'яніють чистими яскравими барвами.

Кожна зелена стеблинка наповнена соками, кожна квітка наповняється медом. Над усім тим дзвенять джмелі, бджоли, безтурботно пурхають метелики, бабки.

Не встиг присісти метелик на блакитний віночок дзвоника поживитись солодким нектаром, як ураз опинився в цупких обіймах павука-хижака, що обрав собі квітку за хатку. Легковажна і безпорадна істота, ліліпут серед лісових велетнів! Кожен крок метелика може стати останнім...

Біля горбочка на камінці непорушно завмерла зеленошкіра ящірка. Вийшла на полювання. Пильно стежить намистниками очей за всім, що діється навколо. Варто якійсь комасі присісти перед її носом і — поминай як звали.

Все тепліше пригріває сонце. Роса зникла, мов і не було її. В повітрі по-денному запахло живицею і духмяним настоєм суниць.

Якщо в подорожі з тобою фотоапарат, то в своєму альбомі знімок ти пройдеш цей шлях ранковим лісом вдруге.

Леонард Михайловський

МИНУЛО ВЖЕ ДВА РОКИ...

Справді, не хочеться вірити, що від Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі в Німеччині минуло вже два роки і що стільки часу відділяє нас від цих незабутніх переживань, які ми всі, учасники цієї зустрічі на Гохлянді, мали.

Але як тільки беру в руки прекрасне видання п.н. „Наша Зустріч”, яке випустила Крайова Пластова Старшина в Німеччині, як пам'ятне видання з приводу ЮМПЗ, що ним закінчено відзначування 70-річчя Українського Пласту, то знову все стає перед очима, немов це було вчора.

Пам'ятний збірник, який приготував зі справжньою любов'ю пл. сен. Іван Волянський, що ховається за скромним псевдонімом „Вуйко Іван”, зареєстрував не лише точний перебіг цілої Зустрічі на Гохлянді, але також усі привіти, описи з преси, промови, а що найважливіше — знаменито репродуковані десятки знімків, на яких можна

віднайти всіх, без винятку, учасників. І стають вони знову нам близькі і живі — наші пластові друзі, члени великої пластової родини.

А були вони там з Австралії, і Великобританії, з Канади і ЗСА, з Франції, Югославії, Еспанії та вкінці наші сердечні господарі з Німеччини. Саме вони уміли створити атмосферу дружби, тепла та сердечности, яку мені важко забути і яку згадую ще і до тепер, два роки пізніше.

У другу річницю нашої зустрічі містимо в цьому числі „Юнака” декілька світлин, які у нас збереглися, як також слово на прощальній ватрі Начального Пластуна, яке в нас, що його слухали, залишило незабутнє враження із цієї Зустрічі.

Для усіх читачів воно у цей літній таборовий час буде напевно таким близьким і переконливим, яким було для нас тоді, у серпневу ніч 1983 року.

О. Кузьмович

Де ватра, там — ясні мрії

слово Начального Пластуна до учасників ЮМПЗ-83 при прощальній ватрі в неділю 21 серпня 1983 року ввечері на Гохлянді.

Мої Друзі,

признаюся, мені хочеться дивитися на ватру оцю і не говорити, лиш снувати думки. Бо з ватри, наче іскри, блистять ідеї, отак без слів ідуть думки. Лиш кілька днів тому ми відкривали нашу зустріч; ясний день, ми бачили одні одних, бачили світ... І ось закриваємо нашу милу нам і дорогу зустріч. Довкола ніч, над нами темрява, глибокосине небо, а тільки перед нами — ватра.

А де є ватра, — так все видається мені, — нема там темряви, там — ясні мрії, думки, бажання і хотіння. Од ватри — все ясність.

Так було завжди, вже від часу, як люди знайшли вогонь, відколи вогонь став тим осереднім пунктом поміж навіть маленькою групкою людей, групкою що становила родину. І вже тоді біля вогника-ватри виникло чуття одної родини. І можна думати, що, власне, так ватра пішла з людством в історію...

Нагадаймо хай коротко тільки запорозьких козаків, предків наших славних, як вони, зупиняючись в поході, запалювали ватру, і задивлені в її ясність, мріяли та співали: Нам допоможе святий Юр і Пречиста Мати славу здобувати! Та й можемо домислити, скільки мрій та прагнень сипалося, наче іскри, як довкола своєї ватри сиділи Українські Січові Стрільці овіяні бажанням, як мовить пісня: А ми туєю Червону Калину підіймемо, а ми нашу славу Україну розвеселимо.

І знаю, що ми, пластуни, коли ніч над нами розпростирає своє шатро, то й наша ватра все була з нами. З її тепла і світла ми черпали ідеї, мрії, од неї діставали силу для нашого маршування пластового.

Не знаю, скільки ватер я вже бачив, при скільки я сидів і мріяв, але з них завжди, особливо тепер, нагадуються мені дві. Одна — на Закарпатті, куди потайки, без дозволу переходили ми кордон з Галичини. З друзями, закарпатськими пластунами, сидів я біля ватри. А зо мною сидів один молодий колишній український вояк, мабуть, з Полтавщини. І розповів мені, як він мусів піти в чужий край, без надії повернутися знову на рідну Батьківщину — в Україну, а й перед ним безвиглядність, не було, як він сказав, життя. Згодом він опинився у Празі, звідтіль же пішов на Закарпатську Україну. І там зустрів пластунів, почув українську мову й пісню, пішов з пластунами мандрувати і з ними — знову

відкрив Батьківщину. Він відчув, що тут, між пластунами була для нього ще українська Батьківщина, і візія майбутнього, і його повноцінне життя.

І, — казав він, — була інша ватра. Він сидів біля ватри і думав, що дало йому пластування, що є Пласт у його житті. Він написав і передав мені поезію, де мовить про наш Пласт:

„Ти — неба дух, що зійшов життям на землю, щоб стояти в боротьбі зі злом, стояти сильно, як блискучий мармор, стояти з ясно радісним чолом.”

На мою думку, той вояк української армії, який знайшов наново себе між пластунами, висловив короткими словами суть нашого пластування: щоб стояти сильно в боротьбі зі злом. І ми стоїмо в боротьбі зі злом. Бо зло і те, що Батьківщина поневолена, бо зло і те, що в нашому світі бракує любови між людьми, нема братерства.

І чи не мета нашого виховного ідеалу, щоб формувати людину сильну, як той мармор, сильну своїм характером? Ми це хочемо, до цього прямуємо нашим пластовим шляхом, з пластовим оптимізмом, з веселорадісним чолом.

Я зберігаю оцю поезію. Не знаю, чи її опубліковано. Бо для мене цінна вона тим, що її дав мені український вояк, який у Пласті віднайшов свою надію на життя. Мені видається, що він відчув це краще, ніж ми думаємо...

Перед нами нове життя, бо, хоч і ватра погасне, велике коло наше не розривається, коло нашого братерства. І як прощально триматимемо в колі руки одні одним, як наші руки і серця творять одне суцільне коло єдності, і по колі оцюму біжить іскра братерства, то це також водночас означає початок. Так, бо перед нами все стелиться пластовий шлях, ми все йдемо далі і далі, щоб продовжувати боротьбу зі злом. А в цьому нам конечно єдності і братерства. Бо ми маємо здобувати мету і в щоденному пластуванні, і здобути перемогу світлу й велику — для блага нашого народу, для нашої Батьківщини.

У нашому поході, в здійснюванні нашого ідеалу, за словами поета, це є наш вічний похід на вершини, що їх ми бачили у сні, життя велике, славі чини... на тому, власне, шляху нам треба єдності і братерства.

Отож візьмим з цієї ватри, як і з усієї нашої зустрічі, ще більшу насагу єдності, ще сильніше чуття пластової родини, ще живішу любов, і хай вони будуть з нами, куди і ми підемо, бо така наша пластова доля, наше священне пластова завдання.

ПРИГАДУЄТЕ ???

Із народньої творчості християнської України

САДОК ВИШНЕВИЙ КОЛО ХАТИ...

„Країною вишневих садків” — звали Україну чужинці переїжджаючи через Україну, бо вишня це типове дерево України а в народніх піснях України символ дівочої і молодечої краси, веселощів, любови й спокійного, затишного батьківсько-родинного дому а з цим символом звязані є краса білого вишневого цвіту, червоний — чи радше темно-червоний колір, який так і зветься вишневий колір-ягодів вишні та солодкий їхній смак.

Але в народніх піснях України, хоч символіка вишні перш усього вьжеться з дівчиною, так як ясеня або дуба з парубком, як це бачимо у пісні „сидить голуб на дубочку, голубка на вишні”, то все таки інколи вишня зображує і парубка: „ой вишенько-черешенько не шуми на мене, а ти милий, чорнобривий не сварись на мене!” А сварка не може мати місця „у вишневому садку”, бо там панує тільки любов і щастя.

Як символ родинного щастя вишня увійшла теж в обряди ворожіння: в день св. Катерини, покровительки дівчат, до схід сонця селяни рубали вишні й ставили вишневі галузки в глечики з водою та залишали їх так до Різдва. Переважно ворожили дівчата, хоч деколи до ворожби долучувалась і родина. Тоді на кожного члена родини ставили окремий глечик з окремою галузкою, перевязуючи її стрічечкою відмінного кольору, щоб відрізнити, чия віточка до Різдва розцвіте, бо дана особа довго житиме. Дівчата перевязували галузки теж і на жениха, загадуючи за кого вийде заміж: як віточка зацвіте то вона вийде заміж за того на кого задала.

В Галичині говорили: „бачити або їсти у сні червоні вишні, значило соромитись чогось”.

Г.Л.Н.

За „Шляхом” 1985 р.

ПЛЕТЕННЯ ВІНКІВ — ОБРЯДОВІСТЬ І МИСТЕЦТВО

Вінок бере свій початок з давних часів. Ще стародавні греки та римляни нагороджували лавровим вінком переможців Олімпійських змагань, а також видатних політичних і військових діячів. Вінок тоді вважався символом слави, перемоги. Цей символ і нині зберігся у міжнародному спорті.

Ще з поганських часів вінок є символом щастя і охороною від злих духів, від „злого ока”. Дівчину, яка носить на голові вінок, не може спіткати жадне

лихо. За спокій душ померлих оздоблювали вінками гроби, переважно під час Зеленого тижня.

В українського народу, як і в деяких інших народів світу, вінок, сплетений з живих чи штучних квітів, є дівочою прикрасою. Він був обов'язковим у вбранні нареченої на весіллі. В українських народних піснях вінок оспіваний як символ краси і молодости. Вважали, що коли дівчина має на голові вінок, вона здатна причарувати. Тільки дівчатам було вільно носити вінки, а не замужнім жінкам.

Плетення вінків — це свого роду мистецтво. Вони є важливою частиною українських звичаїв та народного строю.

Є різні типи вінків, наприклад, весільні, купальські, похоронні тощо. Кожний рід має спеціально вплетені квіти, які виконують певну роль. Купальський вінок має в собі часник, полин та любисток як охорону від лоскотання мавок, русалок чи чортів.

У Галичині, переважно на Золочівщині, на свято Божого Тіла вінки святити. Їх повинно було бути 3 або 5 — непаристе число, але більш як один. Вінки плели з розсіднику, материнки, рум'янку та м'яти. Віночки засушували, і коли корова мала телятко, їх варили і давали корові пити цей вивар на протязі двох тижнів. Вважали що це давало для теляти поживу з молоком.

Весільний вінок, як і звичай вельонів на Заході охороняв наречену від „злого ока” і нещастя. Цей вінок був сплетений на „Дівич вечір” — перед днем весілля. До нього вплітали хрещатий або зелений барвінок як символ тривалого кохання.

Колись в Україні, здебільша на Бойківщині, дівчата плели вінки з пташиного пір'я. Найбільше до цього надавалося пав'яче пір'я. Взимку, колу не було квітів, дівчата плели вінки зі стрічок. Цікаво, що стрічки носили лише на Гуцульщині та Бойківщині.

Археологічні розкопки на Київщині показали, що наші предки-сестриці носили на головах вінки-діядеми, або „кокошники”, подібні до корони.

Описують що вони були оздоблені перлами, золотом та цимоцвітами.

Стародавні греки, коли човни відпливали в далеку подорож, кидали вінки на щастя до води — у море чи в річку.

Краса і обрядовість вінків — це велике багатство культури українського народу, своєрідне мистецтво. Воно прийшло до нас з глибини віків. Ми повинні гордитися цим скарбом народу, зберігати його і передавати наступним поколінням.

ст. пл. Христя Санторе
20-ий курінь УСП-ок
„Лісові Мавки”

НОВІ ПЛАТІВКИ

„ГОМІН СТЕПІВ” і „ПРОМІНЬ”

(ДОСЯГНЕННЯ НАШИХ РОВЕСНИКІВ)

В останніх місяцях 1984 року появилися платівки двох українських молодечих ансамблів з оклиці Нью Йорку. В жовтні ансамбль бандуристів „Гомін степів” під керівництвом Юліяна Китастого випустив свою першу платівку, а в грудні появилася перший випуск вокального ансамблю „Промінь” під керівництвом Богдани Волянської.

* * *

Ансамбль бандуристів „Гомін степів” хоч існує шойно три роки, постійно виступає в різних українських осередках Америки і Канади. Теплими оплесками вже не раз вітали їх слухачі — чужинці під час виступів перед американською публікою. Під керівництвом відомого бандуриста Юліяна Китастого ансамбль виробив собі „марку” одного з найкращих ансамблів цього жанру. Складається він з 16-ох молодих бандуристів, які крім того є активними членами української громади. Беруть участь в ансамблі і пластуни, сумівці, одумівці, які, крім щоденної праці, університетських студій та громадських відповідальностей, знаходять час та мають охоту на музичну діяльність, і то на високомистецькому рівні.

На платівці „Гомін степів” записано одинадцять народних пісень і танків, більшість в обробці членів ансамблю. Також появляється нова, цікава і прогресивна на цей жанр композиція покійного Григорія Китастого, під назвою „Гомін степів”. Це інструментальний твір, в якому композитор

користується новим незвичайним способом перебирання струн, витворюючи цікаві звукові ефекти.

Спів і гра бандуристів повні бадьорого, молодечого запалу. Відповідно вибраний репертуар часто приправлений влучним дотепом, виконаний чітко і музикально. В своїх обробках народнього репертуару члени ансамблю виказують ініціативу і творчі здібності.

Платівка вокального ансамблю „Промінь” різниться від вище згаданої і настроєм і музичним жанром. Вона рівнож виконана на високому мистецькому рівні.

Від заснування ансамблю майже одинадцять років тому диригує ним талановита пластунка Богданна Волянська. Богданна здобула ступінь бакалявра музики в Гофстра університеті, Н.Й. та магістерку з музичної освіти в Гантер Каледж, Н.Й. Сама вона співає, грає на гітарі, komponує і аранжує. Крім цього, вчила музику і провадила шкільним хором в академії св. Юра в Нью Йорку, є заступником керівника Школи Кобзарського Мистецтва в Нью Йорку, Юліяна Китастого.

Члени „Променя”, як і члени „Гомону степів”, є активні в молодечих організаціях і в українській громаді взагалі, хоч працюють чи студіюють в університетах. Треба згадати, що декілька членів „Променя” також виступають в ансамблі „Гомін степів”.

Платівка „Променя” має велику історичну вартість. На ній записано п'ять творів визначного українського композитора Миколи Леонтовича. Леонтович спеціалізувався в обробках українських народних пісень для хору, і ці твори зачисляємо до найкращих прикладів цього музичного жанру. Ті пісні Леонтовича, які „Промінь” вибрав до запису на платівці, рідко виконуються поза межами України. Деякі з них вперше записані на платівці. Записуючи їх „Промінь” не тільки представляє свої осяги, як вокальний ансамбль, але вкладає кілька дорогоцінних перел у скарбницю українського хорового мистецтва. Друга частина репертуару платівки складається з народних пісень в обробці Євгена Козака.

Ансамбль виділяється своєю тонкою інтерпретацією, точністю виконання та зрозумінням репертуару. Це у великій мірі завдяки Богданні Волянській, яка постійно звертає увагу на кожний нюанс і деталь музичного матеріалу.

* * *

На мою думку, платівки ансамблів „Гомін степів” і „Промінь” займають перші місця в серії українських звукозаписних випусків 1984 року. Вони є живим доказом, що українська молодь активна і стремить до досконалості у своїх задумах. Обидві платівки обов'язково повинні знайти належне місце у музичній бібліотеці кожної української родини. Молодь повинна спеціально ними зацікавитися, бо ж це досягнення їхніх ровесників.

Олесь Кузишин

За інформаціями про ці платівки просимо писати на такі адреси:

1) Платівка „Гомін степів”

Yevshan Communication Inc.

P.O. Box 125

Station St. Michel, Montreal, Quebec, Canada

2) Платівка „Промінь”

Iskra Records

c/o O. Kuzyshyn

27 Leick Ave.

Carteret, N.J. 07008

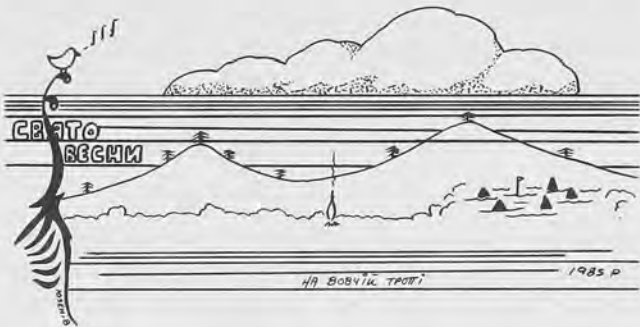
СВЯТО ВЕСНИ 1985 РОКУ

Як кожного року, так і цього Пластова Станиця Нью Йорку була господарем юнацького Свята Весни-Свята Юрія для пластунів східного побережжя ЗСА, яке відбулося в часі Дня Пам'яті від 25-го до 27-го травня ц.р., на Пластовій Оселі „Вовча Тропа” в Іст Четгем, Н.Й.

Понад 200 пластунів і пластунок з Нью Йорку, Ньюарку, Нью Гейвену, Нью Брансвіку, Бостону, Вашингтону, Кергонксону та Пассейку таборувало вперше цієї весни на природі впродовж трьох днів, змагаючись за першенство у тереновій грі, пластовій поставі, спорті та табуруванні.

Цим разом Свято Юрія — Патрона Українського Пласту провели курені УСП і УПС „Лісові Чорти” і курінь УСП „Ті що греблі рвуть” з допомогою членів куреня УСП „Червона Калина”, які провели спортові змагання.

Комендантом свята був пл. сен. Юрій Савицький, Лісовий Чорт, його заступницею — ст. пл. Таня Темницька, з куреня „Ті, що греблі рвуть”, пл. сен. Петро Солодь, ЛЧ був бунчужний, ст. пл. Рома Гадзевич, Гр. писарем, а пл. сен. Володимир Корнага, ЛЧ, — скарбником. Комендантами юнацьких підтаборів були ст. пл. Марія Шморгай, Гр. і ст. пл. Олег Мачай, ЛЧ.

Юнацтво, що приїхало автобусами в суботу, 25-го травня ц.р., вранці, після розтабурування на „Вовчий Тропі” мало в програмі теренову гру, а ввечері вогники по підтаборах.

У неділю учасники вислухали Службу Божу, яку відправив о. Гліб Лончина, Чину Студитів, а відтак відбулися впродовж дня спортові змагання. Ввечері проведено велику святочну ватру, на якій були, крім учасників, члени проводу та численні гості-пластуни.

В понеділок проведено фінали спортових змагань і святочне закриття Свята Юрія з проголошенням вислідів змагань за першенство та роздачею чаш першунам. У спортових конкуренціях перші місця здобули серед юнаків члени 31-го куреня УПЮ-ів з Пассейку, а серед юначок — членки 2-го куреня УПЮ-ок з Нью Йорку. В тереновій грі перші місця дісталися 9-му куреневі УПЮ-ів з Нью Йорку та 2-му куреневі УПЮ-ок з Нью Йорку: в табуруванні першунами були 5-ий курінь УПЮ-ів з Ньюарку і 50-ий курінь УПЮ-ок з Вашингтону. Найкращу пластову поставу виказала група юнаків з Кергонксону і Нью Брансвіку та 2-ий курінь УПЮ-ок з Нью Йорку.

У підсумованні усіх вислідів компютерським способом першунами Свята Юрія 1985 року проголошено 2-ий курінь УПЮ ім. Лесі Українки з Нью Йорку і 9-ий курінь ім. Святослава Завойовника з Нью Йорку (який, до речі, здобув перше місце вже четвертий рік підряд), друге місце припало 47-му куреневі УПЮ з Ньюарку і гурткові юначок „Ластівка” з Нью Брансвіку, а третє — 31-му куреневі УПЮ з Пассейку і куреням 18-му та 30-му УПЮ-ок з Нью Йорку.

На свято Юрія загостили в суботу як почесні гості голова Крайової Пластової Старшини в ЗСА пл. сен. Евстахія Гойдиш, голова Крайової Пластової Ради пл. сен. Ігор Сохан та крайові коменданти пл. сен. Христя Ковч і пл. сен. Юрій Тарасюк, які взяли участь у відкритті свята.

З нагоди Свята Юрія видано гарно графічно оформлену одноднівку, яку підготували пл. сен. Іриней Юрчук, ЛЧ, ст. пл. Оксана Яремко, Гр., пл. сен. Оленка Юрчук, Гр., і пл. сен. Василь Тершаковець ЛЧ.

Провід Свята Весни передав на закінчення чек на 161,82 дол. на Пресфонд „Юнака”.

О.К.

ДРУГИЙ КУРІНЬ ЇДЕ НА СВЯТО ВЕСНИ

Колись сама лише назва — „2-ий курінь ім. Лесі Українки з Нью Йорку” — викликувала страх у пластунів інших куренів. Та останніми роками курінна 2-го куреня не збирала всі чаші за першенство. Але на цьогорічному Святі Весни ми доказали свою спроможність бути на чолі. Доказали першенство у спорті, у тереновій грі, у поставі і третім місцем у табірництві, а головне — першим місцем у загальному точкуванні.

Очевидно, до Свята ми готовилися ще в станиці. На жаль, тільки шість членок нашого куреня могли поїхати на нього — пл. розв. Христя Головінська, гурткова гуртка „Русалки”, пл. розв. Ліза Шмотолоха, пл. розв. Таля Гірняк, пл. розв. Христя Брикович, курінна хронікарка, пл. розв. Христя Грицин, гурткова гуртка „Троянди” і курінний скарбник та пл. розв. Мирося Драган — курінна.

Хоч ми втратили деяку кількість точок через відсутніх членів куреня, але нам було легше співпрацювати і приготуватися, коли нас було менше.

У суботу рано ми приїхали на Вовчу Тропу. Тому що на горі не було окремого відкриття, тільки спільне відкриття обох таборів на майдані, ми мали досить часу, щоб поставити шатра, збудувати стояки на черевики і на їдунки, вішак а також поставити браму.

Цьогорічне Свято Весни було одним з найліпших з огляду на час. Нарешті нам вистарчило часу і розтаборитися і перебратися в однострої перед відкриттям.

В суботу по обіді почалася теренова гра, котра була, без сумніву, найцікавішою з ігор, які відбувалися під час попередніх Свят. Було очевидно, що курінь „Ті, що греблі рвуть” приготувався до гри.

Подруги мали топографічні мапи Вовчої Тропи. Всі поляни, будинки і пункти теренової гри були на мапі зазначені. Нам також дали вказівки звідки точно „стріляти” і які азимути, щоб зайти до даного пункту. Найкраще було те, що ми як курінь, могли вибрати, які точки здавати і в яким порядку.

Було тринадцять пунктів, де треба було виконати завдання, які дала нам подруга, або відповісти чи записати відповідь на питання, яке було написане на жовтій таблиці.

На Соняшній поляні була точка з першої допомоги: що зробити, коли хтось зламає ногу? Коло березового хреста, біля табору юнаків, висіла таблиця з питанням, яка пластова оселя найбільша. (Не знаєте? Вовча Тропа!) Далі, в самому таборі юнаків, була подруга, перебрана за відьму. Вона наказала зварити собі чаю. Але невдячна баба-яга навіть його не випила!

Коло стежки від табору юнаків до зеленого будинку була „гра”. Треба було через дотик або смак відгадати різні страви. Далеко за юнацьким басейном, за будяками, за колючими малинами був „Водяник”. Він хотів знати, який одноденний виряд маємо ми в наших наплечниках.

За бараком у таборі юначок була таблиця з питанням. Десь поміж табором юначок і горою, яка починається за майданом, була точка на тему вузлів.

Коло водозбірника і каплиці було питання: коло якого міста знаходиться оселя Ненаситець в Аргентині.

В лісі, за майданом, „русалка” просила, щоб знайти і назвати п’ять родів листків.

У сосновому лісі, за майданом, „мавка” попросила назвати дієвих осіб з „Лісової пісні”. Лесі Українки. Недалеко неї була ще одна таблиця з питаннями.

За табором новачок, біля струмка, треба було відгадати пісні, почувши тільки перші чотири ноти кожної з них. А за новацьким басейном було останнє питання, на яке ми мусіли відповісти.

Нарешті відпочинок! Ми чудово бавилися під час теренової гри тому, що не було визначеного часу, протягом якого треба було скінчити кожну точку. Нам дали п’ять годин, щоб скінчити якнайбільше точок. Тому під час гри ми часто бігли — хто з наплечником ззаду, а хто з компасом спереду. Все залежало від нас самих — знайти пункти за азимутом та знайти якнайбільше пунктів-точок.

Тому, що з таким ентузіазмом взялись до гри, то встигли перейти всі точки на 45 хвилин скорше, ніж було можливо. Хоч ми перші скінчили, ми були одинокі, що знайшли всі пункти. За це ми заслужили 216 з можливих 250 точок за теренову гру.

В суботу вечером відбулися вогники. Ми були на вогнику в таборі юнаків з 50-им куренем з Вашингтону і з 47-им з Ньюарку. Курінні провадили ватрою хоч найбільше провадив курінний 47-го куреня пл. скоб Данило Кігічак. Курінна 50-го куреня пл. роз. Таня Ставнича допомагала. Нашу точку про різних „типів”, які їздять на Свято Весни, не вибрано на Велику Ватру. Тому не треба було під час ватри хвилюватися.

В неділю погода не могла „рішитися”: то світило сонце, то дощ крапав, то лляв. Спортові змагання з цієї причини не були найприємнішими. Але, не зважаючи на це, ми закінчили свої змагання: довгий біг, короткий біг, стусан кулею, скок в довжину і мета булавою.

Вечером відбулася „Велика Ватра” в зеленому будинку. „Лісові Чорти” (і одна „Гребля”) представилися в смокінгах. Комендант Свята

забавляв усіх грою на фортепіані, на якому горів свічник. Грала також чудова подруга в чорній сукні: „Перша”. Що за елегантність!

Ватра вдалася знаменитою, хоч вона відбувалася всередині будинку. Звичайно такі варті не дуже вдаються. За ватру можна подякувати піготовці „Чортів і Гребель”.

Закриття, очевидно, нам дуже сподобалося. Воно почалося звільненням з юнацтва двох членок нашого куреня — пл. розв. Христя Брикович і пл. розв. Христя Грицин перейшли до УСП. Закриття закінчилося дефілядою і чотирма чашами!

пл. розв. Мирося Драган
курінна 2-го куреня УПЮ-ок
ім. Лесі Українки в Нью Йорку

Змагання юнаків в кошиківці

Юначки розтаборюються

Вогник в таборі юнаків

Обід в таборі юначок

44-ий курінь УПЮ-ок з Ньюарку маршує у дефіляді

Полуденок в таборі юнаків

Усміхнені першуни Свята Весни приймають оклик „СЛАВА” від учасників

2-ий курінь УПЮ-ок з усміхом вирушає на дефіляду

Усі світлини зі Свята Весни на „Вовчій Тропі” виконав Богдан Шморгай

Першуни Свята Юрія 1985 року приймають побажання від коменданта

Комендант Свята Юрія пл. сен. Юрій Савицький вручає чашу перемоги курінній 2-го куреня УПЮ-ок з Нью Йорку пл. розв. Миросі Драган

ЧИ ЗНАЄШТИ ПРО УСП?

СТОРІНКА ПРО УЛАД СТАРШОГО ПЛАСТУНСТВА

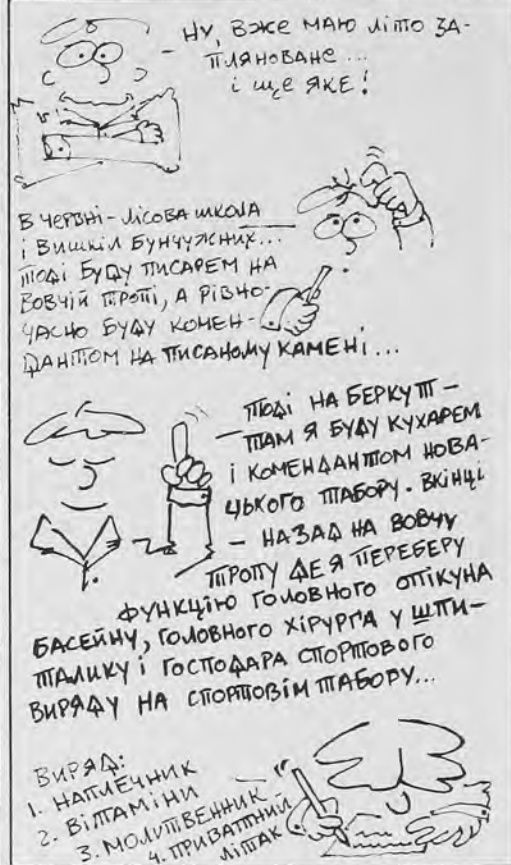
КУРІННІ РАДИ

Чортополохи на їхній Великій Раді на Союзівці, 3-го листопада 1984. На Раді переведено збірку щоб передплатити 15 примірників „Юнака” і „Готуйсь” для дітей в Бразилії.

ВидаННя

Вовкулаки — Листок Зв'язку **ВОВКУЛАКА** ч.9 1/4/85
Перші Стежі — Листок Зв'язку **ЛУК** 3/85

Курінна
Marta Juzeniw
328 East 9 Street
New York City, NY 10003
USA

8 КУРІНЬ УСП

“Чортополохи”

В 1951-му році відбулися основуючі сходи старших пластунок “Едельвайси” у Філадельфії. Назва ця не була затверджена і тому змінено її на “ЧОРТОПОЛОХИ” в 1958-му році. Чортополох — це будяк, який росте в Карпатських горах і лемки та бойки мають про нього гарні легенди.

Від 1958 року одногосно вибрано спеціалізацію куреня — бібліотекарство та виховно-організаційну працю. Від того часу, старші пластунки, разом зі сеньйорським куренем “ЧОРТОПОЛОХИ” провадять бібліотеку та беруть участь у виховній праці по станицях, переводять юнацькі табори та прогулянки. Також зацікавлені в спорті, а саме в організуванні лещетарських таборів та відбиванкових змагань і тим под.

КУРЕНІ! ОСЕРЕДКИ! Надсилайте повідомлення про вашу діяльність:

Olha Stasiuk
36-16 24 Street
L.I.C., NY 11106
USA

СТАРШІ ПЛАСТУНИ ВІДБУЛИ В КАНАДІ ІДЕОЛОГІЧНИЙ СЕМІНАР

В днях 17-го травня до 20-го травня цього року на „Пластовій Січі“ біля Торонто відбувся ідеологічний семінар УСП, на якому його учасники мали нагоду обговорити ряд цікавих та актуальних проблем.

У суботу, 18-го травня, темою дня була „Сучасна Україна і ми“. Обговорено також такі проблеми: „Як представляють Пласт в Україні“, „Пропагандивні фільми з СССР“, „Література і молодь в Україні“, „Українська молодь з Польщі“, „Початки правозахисного руху в Україні і його сучасний стан“, репортаж з Міжнародної конференції в Оттаві та вкінці „Підсумки і аналіза акцій УСП, запланованих під час ідеологічного семінару 1984 року“. Доповідачами були члени УСП та запрошені гості, між ними Валентин Мороз.

Неділю 19-го травня присвячено проблемі

„Українці в діаспорі“ і виголошено такі гутірки: „Історія багатокультурности в Канаді“, „Устрій і закони УНР в 1917-21 рр.“, „Моральні і психологічні концепти плюралізму“, а пополудні в інформативній сесії учасники заслухали звіт про переслухання Комісії Дешейна і переслухання „КРТК“, як також таборові напрямні гуртка релігійного апостолату. Увечорі того дня присутні мали нагоду побачити фільм „Жнива розпачу“ з відповідним вступом. У другій сесії, як і в першій, доповідачами були члени УСП, а також члени УПС та запрошені гості а серед них проф. Ю. Божик та проф. О. Субтельний.

Останнього дня, 20-го травня, обговорено планування діяльності УСП на 1985-86 рік.

Присутні члени УСП приготували звернення до українського громадянства встановити День Пам'яті Великого Голоду, якого зміст подаємо.

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ

1983-го року український народ у діаспорі відзначив та вшанував 50-ліття штучного Голоду в Україні, в якому згинуло понад 7 мільйонів українського населення в наслідок московської політики. Українцям вдалося в цей пропам'ятний рік познайомити західний світ із цією трагічною подією, однак не слід нам зупинитися на цьому здобутку.

На ідеологічному семінарі старшого пластуна, який відбувся в днях від 17-го до 20-го травня ц.р. на пластовій оселі біля Торонто, це питання було широко обговорене. Вирішено підтримати раніші пропозиції щорічного відзначення українського голокосту у формі встановлення пропам'ятного дня.

Це гідний спосіб віддати пошану жертвам Голоду, як теж і практична метода активізувати загальну свідомість вільного світу. Наша відповідальність полягає в тому, щоб старатися запобігти повторення подібного злочину. Слід пам'ятати, що режим, який перевів геноцид 1933-го року, далі існує, ніколи не признався до своєї вини, і дальше поступає по цій самій лінії в Афганістані та Етіопії.

Встановлення пропам'ятного дня дасть нам змогу плекати чуйність до подібних злочинів серед людства.

ст. пл. Михайло Лоза О. Х.
(Комендант Ідеологічного Семінару)

ст.пл. Юрко Мончак, „В“
(Провідник майстерні відзначення Великого Голоду)

ІЗ ЖИТТЯ ПЛАСТУ В АВСТРАЛІЇ

КРАЙОВИЙ ПЛАСТОВИЙ ТАБІР ЮНАЦТВА

22.12.1984 до 2.1.1985

„У мандри, у мандри ходім юні друзі...” закликали слова пластової пісні.

Спакували ми наплечники і з'їхалися з усіх сторін Австралії—41 членів старшого юнацтва і 13 членів бурави— на велику пригоду мандрівки по альпах Вікторії.

Перед початком, і в перших днях мандрівки, ми зуміли розрекламувати український Пласт на цілу Австралію — через пресу, радіо і телевізію: “Ukrainian Scouts Lost in Alps!” “17-year-old Ukrainian Scout Rescued by Helicopter After Collapse From Heat Exhaustion”.

Якщо ніхто не знав про українських пластунів, то тепер знають. У дійсності, пластуни не загубилися, лише забарилися, бо позначені на мапах стежки позаростали. А 17 літній юнак, хоч був рятований гелікоптером як сказано, дуже скоро очунявся, і мандрував далі в доброму здоров'ї. Він один з трьох посланців героїв які перейшли дуже тяжкий терен з необхідною вісткою для таборових інтендантів.

Ну, помандрували далі. Природа альпійська мальовнича: ліси, квіти різноманітні розсипані по горах які розтягалися навколо нас широкою панорамою... Та що ж, не було сили роздивлятися. Перед нами „Маунт Еверест” на яку треба видряпатися з важкими наплечниками.

Не пройшов і день, як перші делікатні ноги покрилися пухирями. День за днем приносив нові жертви: безліч пухирів, від сонця спалені вуха, навіть укуси гадюки, що дало нагоду медичній опікунці пл. сен. Калинюк, перевести теоритичне знання в практику.

Ці пригоди не бентежили нашого коменданта ст. пл. Марка Павлишина. Спокійно і зрівноважено він продовжував мандрівку.

Після декількох днів, драматичні пригоди припинилися, каліки вилікувалися, і все було гаразд (таборове слово яке навчилися від коменданта — лектора української мови).

Кожної ночі, до 27-го грудня, ми таборували в іншому місці. Варили самі для себе, у призначених групах. Це відкривало чимало прихованих кулінарних здібностей. Головним елементом нашої дієти була тюна. Що за екзотичні страви комбінували з неї: тюна з рижом і ананасом, риж з тюною без ананасу, гуляш з тюни ітд. ітд.

26-го грудня, перший раз за 4 дні, запорошені і спотівші мандрівники побачили воду. Чиста й прозора як кришталь вода, хлюпотіла по гладкому камінні. Це був „КінгРівер”. Всі відразу розігналися до річки — „та вода холодна ломить кості” як співається в пісні. Аж дух забило. На другий день, доходячи до „Пайнапел Флет”, мали несподіваний „напад”. Та це ніякі партизани, тільки КПС: Голова пл. сен. Олег Голубович, і Референтка Виховної Діяльності пл. сен. Таня Прадун, а з ними „Лісовий Чорт” пл. сен. Роман Савчак. Разом помандрували до „Пайнапел Флет”.

Це був затишний лісок високих струнких евкалиптів, оточений річкою яка музичним звуком вигравала по камінні (та сама річка в якій купалися попереднього дня), а в траві жовтіли, біліли, червоніли і синіли альпійські квіти. Ця природа напевно впливала на всіх учасників табору, бо атмосфера була дружня, бадьора і весела.

Приїхав сюди отець Арнольд, який не тільки відслужив гарну Службу Божу, але також перевів гутірку-дискусію про ядрове роззброєння, розказав віща на ватрі -все в українській мові — і взагалі був одним з нас. Навіть мандрував з нами.

Запрошена членка СУМ-у, Галя Костюк, приїхала розказати нам про братню організацію української молоді, після чого виникла цікава дискусія. З Сіднею прибули „Лісові Чорти” пл. сен. Юрій Вовк і ст. пл. Петро Грох, перевести тереновий біг і гру, та гутірки.

Найважливішим завданням, і ціллю табору, було розвинути в юнацтві самовиховні і провідницькі здібності, в рамках ідейних основ Пласту.

Юначки і юнаки дістали досвід у виконанні функції таборових діловодів, виявляли самодіяльність і відповідальність у: плануванні та переведенні ватри, в куховаренні, в різних аспектах мандрівництва як нпр. орієнтації, і у вислові своїх думок та бажань під час гутірок.

Гутірки були переведені членами булав, на теми які відповідали цілі і характерові табору. Нпр.: Пласт і ми, пластова метода самовиховання, психологія групи, геологія і фавна, картографія і орієнтація. Велику увагу було також присвячено співові.

У булаві, крім вже згаданих, були: пл. сен. Анатолій Жуківський—бунчужний, ст. пл. Андрій Ростек—писар, пл. сен. Богдан Дроздовський, ст. пл.-и Павло Данилюк, Роман Тринів та Богдан Корнійчук—інтенданти, ст. пл.-ки Оля Бойчук, Алла Майстренко, Маруся Ростек, Наталка Теодорович, Юрій Бондарук, Петро Майстренко і Данило Монджейовський.

Ватри, у нашому таборі, мали особливо приємний і веселий настрій. Тут можна було відчутти пластовий дух і пережити пластові традиції співу і жартів. Учасники табору, включно з булавою, спонтанно включалися в програму. Виявлялися між юнаками коміки театрального рівня, а дві юначки-соловейки чарували нас своїм співом.

31-го грудня, вирушили ми в дальшу мандрівку.

Того ж вечора, з нагоди зустрічі нового року, інтенданти рішили зварити нам гуляш (на зміну від тюни). 4 години варили! В чотирьох по черзі мішали й мішали й мішали... Минула год. 8-ма, минула й

9-та, тоді й 10-та — думали що „скінчимося” разом зі старим роком. Нарешті, в 11-й год. ми вже стояли в черзі з їдунками. Ще ніколи так гуляш не смакував. Наїлися так що було тяжко танцювати на зустріч новому році.

Мандрувалу ще один день. Вечером запалала останній раз ватра... Наступного дня, сумно було прощатися, але розіхалися з гарними спогадами та новими знайомствами.

Мандрівний табір досягнув свою ціль. А це все завдяки славному куреневі „Лісових Чортів”, який на доручення, і за напрямними Крайової Пластової Старшини, zorganizував і перевів табір. Особливо багато часу і праці вклав ст. пл. Марко Павлишун.

Учасник табору
„Церква і життя” березень 1985.

ЮНАК ДАНКО ДИКИЙ РЕПРЕЗЕНТАНТ ДРУЖИНИ КОПАНОГО М'ЯЧА ЗСА

Чи він сам вичитав те оголошення в „Чикаго Трібюн“ ще в 1983 році чи звернув на нього увагу батько, теж активний спортсмен, наш юнак-пластун із 25-го куреня УПЮ-ів ім. сотн. Ю. Головінського — Данко Дикий уже не пригадує. В оголошенні було сказано, що Марк М. Гук набирає кандидатів, як юнаків, так і юначок, трьох вікових класів, щоб створити дружини копаного м'яча і літом 1984 року зробити аматорське турне по Європі, взяти участь у змаганнях в Швеції, Данії, СРСР і Норвегії.

16-річний Данко зголосився. Таких як він зголосилося 300, а вибрано тільки 80. З них створено 3 хлоп'ячі і 2 дівочі дружини копаного м'яча. Вибір тривав 2 дні.

Данко попав до тих 80! Його позиція—праве крило. Сам ініціатор — М. Гук брав участь в американській збірній у зимовій Олімпіаді в Сараєво, а тепер є інструктором фізичного виховання в Лейк Форесті Академії. Поїздка до Європи — це приватна ініціатива М. Гука. Змагання мусіли покрити частину коштів. Хлоп'ячі дружини склалися із змагунів нижче від 15, 17 і 19 років, а дівочі — нижче від 17 і 19.

Данко — „старий“ змагун. 6-літнім новачком розпочав свою спортову „карієру“ в дружині „Крила“, а тепер змагається в дружині школи Фенвік.

В червні 1984 року відбулися сходини з родичами, на яких обговорено програму й подробиці поїздки, а поодинокі змагуни мали змогу познайомитися. На тій зустрічі поінформовано молодих змагунів про країни, в яких мають відбутися змагання. Відносно побуту в Західній Європі ніяких спеціальних інструкцій не було. Про Союзний Союз інформовано, що політична система там не є демократичною і зовсім не подібна до політичних систем Західної Європи чи ЗСА.

Особливо звертали увагу, щоб не вимінювати доларів у приватних людей та не продавати нічого з власних речей, головні джінси, бо такі операції в СРСР вважаються незаконними.

Вже будучи в СРСР, молоді спортсмени переконалися в правдивості тих інструкцій.

Данко, мабуть, був єдиний, який свobodно володів ще однією, крім англійської, мовою. Знання української мови стало в пригоді під час паспортної контролю в Москві.

5-го липня відлетіли змагуни до Голландії, де в Газі відбули декілька тренінгів під проводом голландського тренера. Мали також багато часу, щоб оглянути місто. Приземлившись в Амстердамі, Голландія, як згодом і в інших західно-європейських державах, приймали їх дуже чемно, щиро і приязно, контролі багажу не було, була тільки перевірка, чи кожний має паспорт.

Змагання за чашу „Готія“ почалися 9-го липня в Швеції, а фінал відбувся 14-го липня. Із п'ятиох розіграних змагань виграли три, програли два. В змаганнях із шведською дружиною Данко здобув одні ворота. Гра була гостра, але не брутальна.

Вечером 17-го липня прилетіли до Москви. Навіть не упереджені молоді змагуни відчули велику різницю. Контроля багажу й паспортів тривала дві години. Люди були мало привітні. Тоді то Данко прийшов з поміччю одній змагунці, бо паспортний урядовець підозрівав, що знімка в паспорті — не її. Данко пояснив, що знімка була зроблена перед дієтою, тому то й деякі зміни на обличчі.

В СРСР мали змагатися тільки юнаки, бо дівочих команд там немає.

19-го липня поїхали до Ленінграду, де відбулися змагання. Наймолодші й середні програли у відношенні 3:2, найстарша команда зремівувала, а тому, що здобула найбільше точок — одержала чашу і м'яч з підписами змагунів. Гра була гостра і шора.

Советські судді, на думку Данка, були дуже добрі, не допускали до брутальної гри.

Контактів з советськими змагунами не мали. Видно було, що їхні опікуни не допускали до розмов, хоч багато советських змагунів вивчають англійську мову в школі і хотіли спробувати своє знання на практиці.

На вулицях міст впадали в очі великі портрети Леніна та численні лозунги „За мир“. Хоч охорона перестерігала, щоб не було розмов, але вони відбувалися. Багато людей хотіли купити джінси, а були й такі, що запитували чому президент Реген хоче розпалити нову, тим разом нуклеарну війну. Ніхто з американських змагунів не хотів би жити в СРСР. Навіть не було багато охочих відвідати СРСР вдруге, як туристи.

Із задоволенням покидали СРСР, відлітаючи до Данії. В Данії обі дівочі дружини виграли у фіналі і

здобули чашу. Змагання в Осльо, в Норвегії, тривали 5 днів. Американські дружини, хоч і не були добре зіграні, виявились досить сильними суперниками і своїми виграними не посоромили молоді, але зростаючої ділянки американського спорту -копаного м'яча.

Змагуни привезли зі собою домів багато різних пам'яток і дарунків, хоч ще в Чікаго остерігали всіх, щоб нічим не торгувати і не вимінюватись дарунками в ССРСР.

Подорож, крім приємності й почуття вдоволення, дала молодим змагунам дуже добру лекцію поведінки за кордоном, а у відношенні до ССРСР вони побачили на власні очі, що означає „свобода” і „деспотія”. Хоч як хотіли молоді

ленінградські змагуни ближче зблизитися з американськими, советські опікуни тим намаганням перешкодили.

Данко не встидався свого українського походження, був вдоволений, що міг допомогти як перекладач.

Амеруканська дружина повернулася вдоволеною зі своєї європейської подорожі.

На закінчення розмови, я запитав, що він думає студіювати після закінчення „гайскулу”. „Фармацію” - була його відповідь.

Побажавши успіхів у спорті і студіях, щоб дійти до наміченої мети, я попрощав молодого американського репрезентанта копаного м'яча.

ОГо - Шпарґаляр ЛЧ

ЖРНИКА

З табору „Гарячі канойкарі”

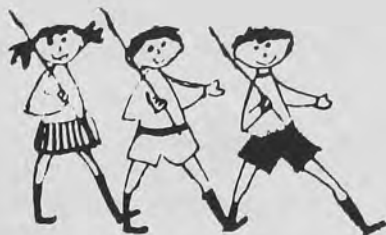
Мій перший юнацький табір

Моє ім'я — Антосик Горський. Цей табір є фантастичний, але дуже тяжкий. Коли ми прийшли до „Вайтшел”, то мусіли їхати в канойках до першого пункту. Тоді ми носили знаряддя чверть милі, так званий „портаж”. Як доїхали до місця нашого табору, ми були дуже втомлені.

Наступного дня ми поставили машт. Тут їда є добра, але ми їмо „но нейм бренд” їду.

Тут дуже гаряче і тому ми назвали наш табір „Гарячі канойкарі”.

пл. прих. Антосик Горський

Учасники і провід табору „Гарячі канойкарі” в Канаді

Дводенна прогулька

На нашу дводенну прогульку ми мали їхати до „Бавндрі Фалз“, але старша група, яка поїхала день перед нами, сказала, що там були вирі і тому небезпечно. Ми веслували аж до місця портажу і там з'їли обід. З другого боку портажу було два кілометри болота, а тоді знов озеро. Вода там була тиха і нам їхалося дуже скоро. За 5, 6 годин заїхали до водоспадів і там розпакувалися та з'їли вечерю.

Коли верталися до табору, були великі хвилі і тому ми лише доїхали до границі між Манітобою і

Онтарію. Ми дістали там декілька моторівок і нас повезли до місця портажу. Коли ми перейшли портаж то пообідали. Після обіду веслували аж до кінця річки.

Коли дісталися на озеро, то побачили, що хвилі були ще більші ніж перед тим. Одна канойка з найсильнішими весярами виїхала, щоб знайти моторівки. Вони знайшли дві моторівки, які нас підвезли до табору. Ми всі вернулися здорові, бо пам'ятали таборове гасло: „Як не певні, не пхайтесь“

пл. прих. Василь Балтюра

Табір „Гарячі канойкарі“

Цей табір у провінційному парку „Вайтшел“ був гарячий і майже всі хотіли йти додому. Я любив цей табір, але боявся йти, бо хтось втопився коло „Кемп Аловей“, де ми мали Свято Весни. Я любив плавання, але був великий вітер, який дуже сильно дув.

Впорядники були строгі і ми мусіли робити все, що вони казали. Якщо ми не слухали, то команда могла нас післати додому.

Вода була чиста і добра до пиття. Хвилі були дуже великі і було тяжко веслувати. А вітер такий сильний, що наш машт здув.

Коли ми прийшли до „Говермент Док“, то всі були веселі. Ми поставили виряд в канойки і поїхали

на озеро. Перейшовши чверть мильовий портаж, знайшли гарне місце на табір.

Завжди ставання було в 7:30, а нічна тиша в 10:30 вечора. Ми грали відбиванку, мали гутірки та плили канойками. Наші впорядники старалися, щоб всі юнаки були здоровими. Один хлопець спікся на сонці, а інші лише опалилися.

Звірята нам наробили трохи шкоди в кухні. Кухарі мінялися кожного дня. Їжа була смачна.

Ми поїхали на дводенну прогульку канойками до „Бавндрі Фалз“, які були 23,5 кілометра від нашого острова. Близько водоспадів були вирі та „едіз“. Вони є дуже небезпечні. Під час подорожі був ще один портаж! Як дістануся додому, буду спати і спати.

пл. уч. Петрик Симич

Лист мами до сина в табір

Дорогий синку!

Пишу до Тебе, щоб знав, що я ще жива. Я пишу цього листа помалу, бо знаю, що Ти не можеш скоро читати. Коли Ти прийдеш додому, то не пізнаєш хати. Ми перенеслися.

Було тяжко переноситися. Найтяжчою річчю було ліжко. Шофер нам не дозволив взяти його до таксівки. Воно не було б таким тяжким, якби Твій тато не спав у ньому в той час.

Дешо про Твого тата: він дістав чудову нову роботу і тепер має 500 людей під собою. Він косить траву на цвинтарі.

Коли ми приїхали до нашої нової хати, то там вже була машина до прання. Тільки була одна проблема, що вона не дуже добре працювала. Минулого тижня я поклала чотири сорочки до машини, потягнула шнур і тих сорочок більше вже не побачила.

Твій молодший брат вчора прийшов зі школи плачучи. Всі хлопці в школі мають новий одяг. Ми не маємо грошей йому купити новий одяг, але ми йому купимо нову шапку і посадимо його у вікні.

Твоя сестра Маруся сьогодні рано мала дитину. Я не знаю, чи воно хлопець чи дівчина, тому не знаю, чи Ти вуйко чи тета.

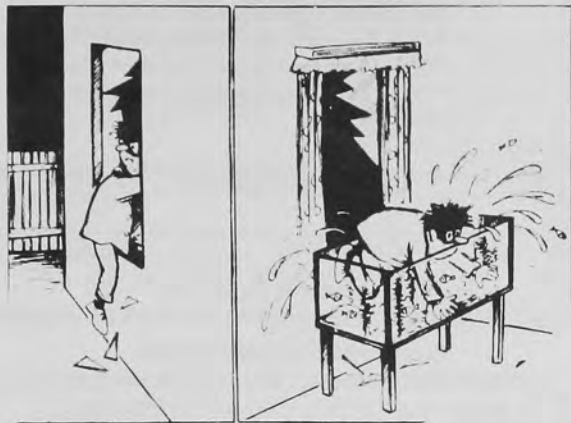
Дощ падав два рази минулого тижня, а саме: перший раз три дні, а тоді чотири.

Я прислала би 10 дол. але вже заліпила коверту.

Твоя Мама

Написав: пл. розв. Ігор Кобрин,
9-ий Курінь УПЮ, Нью Йорк
з одноднівки Свята Юрія 1985 рік
„Вовча Тропа“

у СМІХНИСЯ!

Без слів...

Прошу, оперуйте далі так якби мене не було

Обстрижіть мене, так як минулого року

Без слів...

Мікросюжети

Велич полягає на тому, що бути на голову вище інших, а поводитися з ними як з рівними.

* * *

Дурень — це людина ще дурніша, ніж її співрозмовник.

* * *

Успіх дає більше ворогів, ніж друзів.

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

що вплинули до 15 червня 1985 року

ЗСА:

\$28.00 — Школа Українознавства при Товаристві „Самопоміч" в Нью-Йорку з розпродажі книжки сл. п. пл. сен. Марії МАРИНЯК п. н. „Далекі мандри".

\$16.00 — Ярослава Кіналь, Йонкерс з нагоди виставки картин у Торонті. Даток в сумі \$50.00 передано і проголошено в „Готуйсь" (дивись число 5/1985)

Канада:

\$10.00 — о. Дмитро Паньків, Торонто

\$25.00 — Марія і Ярослав Шуки, Торонто - з нагоди святкування 80-річчя пл. сен. Андрія Харака.

\$20.00 — пл. сен. Дмитро Попадинець (дивись „Замість квітів на могили")

\$99.00 — в тому \$44.00 ам. і \$55.00 канадських

Пожертви на „Залізний Фонд" Пл. Видавництва

ЗСА:

\$100.00 — VIII-ий Курінь ім. Григора Орлика, Хутір „Нова Хортиця", Гемпстед, США з нагоди XXIII Орликіяди (надіслав пл. сен. Микола Курчак — курінний).

Канада:

\$250.00 — Пластова Станиця Торонто з нагоди святкування 80-річчя пл. сен. Андрія Харака — першого станичного Пл. Станиці Торонто (збірка на святкуванні від присутніх пл. сеніорів і пластових приятелів).

\$350.00 — в тому \$100.00 ам. і \$250.00 канадських.

Замість квітів на могилу

св. п.

ВОЛОДИМИРА ЦИБУШНИКА

з вдячності за добрий вчинок Покійного в дорозі з України на чужину 1944 року

\$20.00 склав на прес-фонд „Юнака"

пл. сен. Дмитро Попадинець, Торонто

У пам'ять пластуна **МИРОНА-ЗЬОМКА ТАРНАВСЬКОГО** — сина генерала Мирона ТАРНАВСЬКОГО, який відійшов у ВІЧНІСТЬ 4 липня 1984 в селі Костеріво, Володимирської області, складаю на прес-фонд „Юнака" **\$15.00**

пл. сен. Оксана Бережницька, Боффало

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою

повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради

в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.

Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНЬСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario

Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКІЙ КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 336-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької
Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto,
Ontario
Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

ОДИНОКА В ТОРОНТІ УКРАЇНЬСЬКА

COMMUNITY TRUST CO. LTD

2271 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Phone: (416) 763-7333

Приймає вклади і ощадности. —
Платить найвищі відсотки. —
Уділює особисті і моргеджові позики. —
Приймає і реєструє пенсійні плани і на
нові дома (PPC). — Полагоджує всі
банкові операції. — Завідує спадками і
довіреннями (траст).

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Щадіть, позичайте та поладжуйте всі свої
фінансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням яногось напрямку", —
наке Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
ків та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьнів, які цінавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
3359 Bloor St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

INSURANCE:
2204 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303